

Rozhodnutí bylo předáno dne
22. 11. 2008 v ZZC Poštorná
Podpis: .... Razítko: ....

MINISTERSTVO VNITRA ČR
Odbor azylové a migrační politiky
Poštovní schránka 21/OAM 170 34 Praha 7

Čj. OAM-1-111/PA-1-1-2008
E.č. V055555

V Praze dne 16. 11. 2008

ROZHODNUTÍ VE VĚCI MEZINÁRODNÍ OCHRANY

Ministerstvo vnitra České republiky, odbor azylové a migrační politiky, ve správním řízení o udělení mezinárodní ochrany zahájeném na žádost, kterou podal dne 22. 5. 2008 pan KAKABI EMANUEL Osea, nar. 14. 4. 1977, st. přísl. Ghanská republika, rozhodlo o této žádosti tak, že

Se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, **neuděluje**.

O d ů v o d n ě n í:

Dne 22. 5. 2008 podal výše jmenovaný žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen ČR), v níž uvedl, že je ghanské národnosti, křesťanského vyznání, že není a nikdy nebyl členem žádné politické strany, a že není a nebylo proti ní vedeno trestní stíhání.

Uvedl, že otec je muslim, ale matka, on i jeho sourozenci vyznávají křesťanskou víru. Když zemřel král města Nyinahin, matčin příbuzná, měl podle tradice nastoupit na jeho místo, s čímž souhlasil. Proti však byl otec a jeho příbuzní, a proto také dne 15. 2. 2007 vtrhli do budovy, kde korunovace probíhala, a napadli všechny přítomné a podpálili budovu. Jelikož se dostal do bezvýchodné situace neboť otec mu vyhrožoval zabitím, pokud korunovaci přijme a stejným způsobem mu vyhrožovali matčini příbuzní, pokud jí odmítne, rozhodl se vyřešit svou situaci útekem z domu. Nějakou dobu žil na faře ve městě Akkra, než si vyřídil vízum, aby odletěl do Spojených arabských emirátů. Tam pobýval několik měsíců, ale žil tam ilegálně, takže musel zemi poté opustit. Poté tedy přiletěl do ČR, kde požádal o mezinárodní ochranu. Jejich jednání interpretuje jako násilný akt pronásledování své osoby z důvodu odlišného náboženského vyznání.

K uvedenému správní orgán konstatuje, že k naplnění podmínky odůvodněnosti strachu z pronásledování, kterou by bylo možno podřadit pod důvody pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu, by muselo k uvedenému docházet přímo či nepřímo ze strany veřejné, tedy státní moci. Tento požadavek však splněn nebyl, neboť žadatelem předkládaného jednání vůči jeho osobě se nedopustily žádné orgány či organizace zastupující státní moc, ale jeho otec a s ním několik dalších osob vyznávající odlišné náboženské vyznání než on. Činy soukromých osob mohou být rovněž považovány za pronásledování za splnění některých podmínek, ovšem teprve tolerance nezákonného jednání nebo odmítnutí pomoci ze strany státních orgánů by bylo důvodem pro udělení azylu. Tím, že žadatel násilné jednání otce a jeho známých vůči své osobě a dalším křesťanům bez relevantních důvodů příslušným státním orgánům

neoznámil a o pomoc je nepožádal, znemožnil jim tak v dané věci zasáhnout a nepříznivý stav napravit. Neprokázal, že tyto soukromé osoby jednají se souhlasem státu, a tak nelze státním orgánům jejich jednání přičítat. Skutečnost, že by se v opačném případě mohl dočkat pomoci státních orgánů, potvrzují níže uvedené informace. Zpráva o zemi – Ghana, vydaná Ministerstvem vnitra Velké Británie v září 2005 mimo jiné hovoří o tom, že ústava zaručuje svobodu vyznání a vláda toto právo v praxi celkově respektovala. Během období, kterým se tato zpráva zabývala, nedošlo k žádné změně v respektování svobody vyznání a vládní politika nadále přispívala k celkově svobodnému vyznávání náboženské víry. Všeobecně přátelské vztahy mezi náboženskými skupinami ve společnosti přispívaly ke svobodě vyznání, ale někdy vznikalo napětí mezi různými odnožemi stejné víry. Zpráva MZV USA o dodržování lidských práv v Ghaně za rok 2006 ze dne 6. března 2007 konstatuje, že vláda celkově dodržovala lidská práva, podnikla významné kroky a ve sledovaném roce dosáhla významných zlepšení v oblasti ochrany lidských práv.

Správní orgán dále využil informaci MZV čj. 111111/2008-LP ze dne 3. 3. 2008, podle níž k etnické skupině Adyana nebyla tato v dostupné literatuře, mohlo by však jít o rodinu zvanou Aduana, ale nejedná se o separátní etnikum. Pokud by se jednalo o rodinu, nebylo by tedy možno hovořit o volbě krále, ale o volbě hlavy části skupiny rodin Aduana. Podle vyjádření ZÚ je krajně nepravděpodobné tvrzení žadatele o jeho nábožensky smíšené rodině, on a další příslušníci rodiny křesťané a otec a jiní příslušníci téže rodiny muslimové.

Správní orgán poukazuje také na to, že zatímco v žádosti žadatel uvedl, že požár založil jeho otec, v rámci pohovoru už mluví o tom, že „požár propukl“. Takových nesrovnalostí mezi pohovorem a žádostí je víc. Správní orgán poukazuje na zřejmou nelogičnost ve výpovědi žadatele v otázce získání dokladů pro vycestování, kdy žadatel uvedl, že cestovní doklad si nechal připravit ještě v době, kdy o odjezdu z vlasti neuvažoval. Z úřední činnosti také správní orgán ví, že žádost o vízum do ČR je nutno podat osobně. Není tedy věrohodné tvrzení žadatele, že mu vízum v Spojených arabských emirátech obstaral do pasu převaděč. Za krajně nepravděpodobné považuje také způsob, jakým se dostal přes letištní kontrolu na velkém evropském letišti tak, že jeho cestovní doklady měl po celou dobu u sebe, i v době, kdy procházeli celní a pasovou kontrolou, jeho průvodce.

Po důkladném posouzení výše uvedených skutečností, rozporů a nepravděpodobností, a to jak jednotlivých, tak i v jejich vzájemné souvislosti dospěl k závěru, že účastník řízení neprokázal, že má odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu

Žadatel tedy nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a), b) zákona o azylu, a azyl se neuděluje.

Žadatel nesplňuje ani důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu.

Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů. Na základě údajů sdělených žadatelem v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany nezjistil správní orgán důvod pro udělení azylu hodný zvláštního zřetele podle § 14 zákona o azylu.

Dle § 14a zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany stát, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Dle § 14a odst. 2 zákona azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Po posouzení žadatelových výpovědí správní orgán dospěl k závěru, že žadateli nehrozí uložení trestu smrti či vykonání tohoto trestu. Rovněž není důvod se domnívat, že by žadatel mohl být v případě svého návratu do vlasti vystavena mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání. Z informací MZV ČR, čj. 8888/00 ze dne 2. 2. 2007 vyplývá, že po návratu do vlasti se občan Ghany nemusí ničeho obávat, neboť i kdyby se nějak dozvěděly, že v jiné zemi žádal o mezinárodní ochranu, neměl by mít se státními orgány žádné potíže. Na území Ghany rovněž neprobíhá žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt, takže žadateli nehrozí ani vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí zapříčiněného takovýmto konfliktem. Konečně, správní orgán neshledal, že by vycestování jmenovaného bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žadatel tedy nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, a doplňková ochrana se neuděluje. Žadatel neuvedl ani důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu.

Závěrem správní orgán poukazuje na vyjádření žadatele, že by si zde rád legalizoval pobyt. Legalizace pobytu ale není smyslem azylové legislativy. Naopak, k tomuto účelu mohl žadatel využít institutů, které mu nabízí zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Jak uvádí i rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR v Brně čj. 5 Azs 37/2003 ze dne 22. 1. 2004, „Poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců.“

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze do 7 dnů ode dne jeho doručení podat žalobu ke krajskému soudu, v jehož obvodě je žalobce v den podání žaloby hlášen k pobytu. Podání žaloby má v souladu s § 32 odst. 3 zákona o azylu odkladný účinek.

PhDr. Tomáš Haišman, v. r.
ředitel odboru
azylové a migrační politiky

Za správnost vyhotovení: Taaaa Raaaaa